

Propast vlastních přání.

Kdekoliv jsou některému pozemskému člověku přinesena nějaká slova ze Světla, tam člověk ve chtění rozuměti jim podle svého, pozemského lidského návyku zamění jejich smysl a strhává tím slovo do úzkého okruhu **svých** očekávání a přání.

Aniž by změnil smysl v jeho **slovním znění**, přece jej snižuje, poněvadž zapomíná, že takováto slova nevycházejí z lidského smyslu, nýbrž že přicházejí **z té** výše, která je jeho chápání nepochopitelná.

On se však také ani nesnaží, aby v takových případech změnil způsob svého myšlení a pokusil se sledovati aspoň zčásti onu **cestu**, po níž Slovo k němu **přišlo dolů**, nebo aby je přinejmenším položil za základ své snahy k pochopení. Ve své domýšlivosti jednoduše předpokládá, že Bůh musí k němu hovořit **z lidského** stanoviska, chce-li mu říci něco, co je pro jeho spásu.

Nemá žádného smyslu vzpouzeti se této skutečnosti, neboť je tomu tak, jak se to vždy denně opět a opět ukazuje!

Ale právě **to** stane se člověku zkázou; neboť tím nepřijal nabízené ruky ke vzestupu a musí nyní v důsledku posledního zvratného působení prožít sám na sobě to, že ruka, již až dosud nechával bez povšimnutí stranou, jda hrdě a s domýšlivostí kolem ní, se stáhla zpět.

Ale **pak**, až by se jí rád chtěl uchopit v hodině své bídy, pak ji už nenalezne!

Pro každého člověka je **tak** pronikavé a důležité, aby upustil od této pohodlnosti a domýšlivosti, že musím o tom mluvit vždy znovu a znovu a snažit se přiblížit to lidem takovým způsobem, aby mně rozuměli; neboť bez této **základní** změny nejsou schopni duchovně opět stoupati vzhůru, přesto, že se snaží sami sebe oklamat všemožnými způsoby.

Způsoby, které si sami vymysleli, jsou všechny falešné a musí se nyní rozpadnouti v trosky. Lidé budou při tom zachvázeni zoufalstvím a pak choří na těle a duši zahynou, jestliže před tím se ještě nerozmyslí, aby se **poslušně jako děti** podřídili Slovu Pravdy a **se vši** silou, jež jim zbyla, namáhavě se šplhali opět vzhůru od stupně ke stupni, z nichž ze vzdoru svého chtění všechno lépe vědět nepozorovaně sklouzli dolů!

Falešné myšlení vzniklé pokřivením pozemského rozumu!

Je to nevýslovně smutné, že všude právě **tyto** hlavní chyby lidí ve všem jejich myšlení se tak nápadně tlačily do popředí a při tom porušily jasnost jejich rozhledu.

Cokoliv člověk myslí, kdekoliv také chce zkoumati, nedovolí mu jeho vlastní domýšlivost dojít k Pravdě, poněvadž on sám tím stojí na falešné půdě, na níž **nemůže** nikdy správně myslet, i kdyby se opravdově o to snažil.

A tak většina všech lidí klesne také nyní do propasti, aniž by si to mysleli a aniž to v počínajícím pádu upozorovali.

Tento okamžik jest však již zde, nepřijde teprve. Většina lidí se už po nějakou dobu řítí a tento pád nebudou moci také již zadržet, poněvadž poznání přišlo příliš pozdě. Nedbali toho, co je

mohlo zachránit ještě v pravý čas, poněvadž své pohledy upírali v nesprávnou stranu.

I kdyby se však konečně chtěli obrátit, nemohli by již dosíci spásy, neboť mezitím se rozevřela propast, která se nenechá překlenout. Oni sami zatím byli odmrštěni již příliš daleko do víru zničení, který je již ze svého svého proudu nevydá.

Tak podlehnou veliké zástupy omylům, jež samy chtěly, poněvadž ve skutečnosti následovaly jen svá vlastní přání a všemu ostatnímu věnovaly jen mizivou pozornost.

A tato vlastní přání, která vládnují již po tisíciletí a která člověk pěstoval a vychovával s velikou péčí, se již tak zakořenila, že se tlačí **do všeho**, ba téměř každé lepší chťení je při svém vzniku spoluprotkáno zlem, aniž by člověk něco z toho pozoroval.

Nevěří tomu, i když se mu to ukáže, nepovažuje to za možné, a přece je tomu tak. Stále to číhá, aby to nakonec proniklo, vynucujíc si uplatnění právě tam, kde se jedná o to být nezištným, jak to vyžaduje služba Bohu.

A poněvadž v tisícileté říši má obstáti jen **služba Bohu**, jakožto základ veškeré činnosti, jako základní podmínka bytí vůbec, můžete si tedy pomyslet, co z toho musí vzniknout a co na takové lidstvo čeká!

Je to něco, co si ani sami nejvážnější mezi hledajícími nebo mezi těmi, kteří již našli, nejsou schopni představit. A přesto se to stane skutkem, daleko zasahujícím, soudícím!

Vy všichni jste do toho zahrnuti; neboť i vy jste dosud nepoznali vážnosti nastávajícího dění a požadavků, které Bůh na

vás klade.

Z tohoto důvodu přistupuji k tomu dnes ještě jednou, neboť nyní je čas, kdy se musíte osvědčit ve všem, tedy i v tomto.

Je pro mne tato vždy se vracející nutnost napomínání již bezútesná, neboť jen zřídka nalezám porozumění a vy lidé si na to zvykáte. Poněvadž se tak děje příliš často, zdá se vám to být hodně známé a domníváte se proto, že jste to již pochopili. Avšak slova leží nepoužita, zastrčena v koutku duše, čekající dosud na vzkříšení.

Nedbáte jich, jelikož věříte, že je můžete mít vždy znovu a zejména, poněvadž se vám dost nelíbí. Jsou vám nepohodlná, proto to vypadá tak, jako by vás unavovala, nebo nedávala vám nic nového a z toho důvodu jdete kolem, zůstávající prázdní, abyste rychle opět odbočili na jiné myšlenky.

Vím to velmi dobře a přesto chci ještě dnes znovu poukázat na tyto pro vás tak důležité a nezbytné podmínky změny, i když se domníváte, že se již v tom dobře vyznáte.

A **nevíte** nic! Neboť o tom, že nic nevíte, dáváte vždy znovu neklamný důkaz.

Vezměme kupříkladu Slovo, Poselství! Nevybírám při tom mezi vámi jednotlivé případy, nýbrž je to v základě, s několika většími či menšími změnami, u všech lidí vždy přesně totéž, i když se při tom vnější formy mnohdy podstatně ukazují jinak. Jsou přiměřeně přizpůsobeny pak jen dotyčným pozemským poměrům každého jednotlivce, jeho stupni vzdělání a zkušenostem.

Domýšlivé posměváčky a duchovně líné při tom úplně vyřadíme, neboť tito soudí se již tak jako tak sami a pro budoucnost nepřicházejí vůbec v úvahu. Nemusíme tedy o nich již více hovořit.

Vezměme proto ty, kteří opravdově hledají Světlo a ty, kteří jsou ještě **duchovně** čilí.

Představte si, že takový člověk přijde do styku s Poselstvím. **Zavadí** někde o ně a **musí** o ně zavazit, poněvadž u **ducha** to není vůbec jinak možné, jakmile **toto** Slovo, které přichází ze Světla, pronikne až k němu. Každý duch je uslyší, není-li příliš zadržán nebo dokonce již nespí.

Člověk cítí při tom radost nebo zděšení. Zahlubá se do Slova a při tom je snad pozná. Vezměme nyní takové lidi, kteří ke své spáse je poznali.

Jsou důrazností Slova hluboce dotčeni, cítí se osvobozeni, pozdvižení vzhůru. Odhodlání nahlédnouti své chyby, polepšiti se, prosí o radu, o sílu a rádi hovoří o svých nesnázích, ať je to již ústně nebo písemně. Jsou to nesnáze většinou pozemského a jen velmi zřídka duchovního rázu. Nesnáze, jimiž se provinili a k nimž dali příčinu.

A připomínám: to jsou ti **dobří**, takoví, kteří Slovo přijali a chtějí se změnit! Vizte sami: s poznáním přijdou okamžitě s prosbami, v nichž se zachvívá očekávání splnění! Tomu říkají chtít **sloužit** Bohu!

Podle svého mínění mají veliké „dobré chtění“ a ostatní má učinit síla Světla. Nebo ... musí? Ano, podle jejich mínění slovo

„musí“ je správné, totiž podle jejich nejvnitřnějšího mínění! A potom Světlo musí podle jejich očekávání pomoci také takovým **způsobem**, jak **oni** si to **přejí** a myslí! Vždyť jejich myšlenky jsou přece přání a jejich tichá přání nevyslovené, sotva ujasněné myšlenky.

To nejlepší a největší, co člověk podle svého mínění může dát svému Tvůrci a Udržovateli, je to, že před ním klekne a oddaně zvolá:

„Pane, zde je má duše. Nalož s ní podle své vůle!“

To jest to nejvyšší, co člověk může učinit a současně to nejpokornější a nejlepší a také to nejsprávnější ... podle jeho pozemského mínění!

Ale tak tomu **není**! V tomto jeho počínání je jen pohodlnost a lenost jeho ducha, které se tím vyjadřují!

Bůh nechce při tom jednati za člověka, nýbrž vždy jen **člověk sám** musí to pro sebe vykonat! Musí se namáhati ze vši síly, aby konečně poznal Boží zákony! Musí nastoupiti cestu, kterou mu Slovo Pravdy ještě jednou ukazuje.

Jak bláhoví jsou lidé dosud a přesto zase jak obratní v klamání sama sebe v tom, co jim má být a také zůstat tím nejdražším, chtějí-li nadále požívatí milosti svého Boha.

Faleš a pokřivení **v celém** jednání a myšlení těchto pozemských lidí je **tak** strašlivé, že by se mělo o ně strachovati, kdyby se nevědělo o očištné bouři, která se nyní rozpoutá v síle Světla k záchraně těch, kteří ještě v skrytu zanítily malou jiskru svého **ducha** pod troskami všech lidských omylů. Taková jiskra

bouří se buď roznítí nebo zhasne podle touhy a chtění této jiskry.

A přes veškeru hlubokou vážnost této doby snaží se člověk ustavičně svá malá vlastní přání a své sobecké vědění vsunovati do soukolí velké činnosti stvoření, aby sám podle svého smyslu zformoval ta splnění, která přicházejí z Boží všemohoucnosti!

Ale toto všechno nechtějí si nikdy přiznati, za žádnou cenu! Naopak lpí pevně na myšlence, že jejich falešné konání je **již prvním** krokem k obratu. A tento krok označují za pokoru, jsou hrdi na svou důvěru v pomoc ze Světla, o kterou prosí a na niž čekají.

Ve skutečnosti se však již do tohoto prvního kroku přimísilo zkázonosné vlastní přání a velmi jej zakalilo svou vůlí povznést se!

Lidé však z toho ničeho nepozorují. Jsou zklamáni, jestliže se jim pomoc okamžitě viditelně nedostaví, přesto, že na miskuvah vhodili pouze „chtění“, ale jinak nic jiného!

„Chtění“ bylo u nich již skutkem, který však dospěl jen „**k prosbě**“, což považují již za něco zvlášť velikého.

Zajisté, že toto „dobré chtění“ znamená v dnešní pokřivenosti již něco velikého a také řídkého, avšak nestačí ke splnění **požadavků**, které Bůh nyní klade na lidstvo k jeho spáse! Jen nejprísrnější, neshovívavý požadavek může lidstvo ještě zachránit, jinak nikdy se neprobudí a brzy opět klesne zpět do staré falešné a duchovní pohodlnosti.

A Bůh požaduje! Požaduje nyní od vás, dříve nežli vám opět něco dá, poněvadž jste se nechtěli dobrovolně odhodlati použití

jeho cest, které pro vás byly ve stvoření utkány a které jediné jsou podle **jeho** vůle.

Dobré chtění lidstva není nic platné, není-li toto chtění proměněno v **čin** – v čin lidmi **samotnými**, dříve nežli předstoupí před Boha s novými prosbami!

To je v Poselství naprosto zřetelné, jako základní požadavek. Lidé sami musí svou účinnou námahou jednou **dokázati**, jak opravdově to myslí se svou vlastní záchranou!

Jen **potom** vezme je Pán ještě jednou na milost. Jest to však rozhodně něco jiného, naprosto jiného, než jak si to sami dobromyslní lidé představují. A více než jednou poukázal jsem na to výslovně v Poselství.

Kdo nechce plnit, kdo se nechce **sám** namáhat a zápasit **sám o sebe**, ten není také hoden žádné pomoci!

Jen v poctivém zápase a v námaze dostaví se pomoc v síle, jinak ne. Jen v zápase, **v činu** otevírá se každý člověk správným způsobem, takže síla a tím i pomoc může k němu proudit.

Síla jest pomoc, jestliže ji zhodnotí, tedy **použije**! Nikdy však jinak, než ve svých skutcích! Lidé mají se změnit a **pak** mají přijít, ale nemají přicházet, aby se **nechali** změnit.

Jak se člověk má změnit, **co** má při tom dělat, je přesně vysvětleno v mém Poselství!

Chce-li to v něm hledat, také to najde, v každém případě! V žádných životních otázkách nenechá mé Slovo hledajícího bez vysvětlení, ať je to cokoliv.

Kdo se přichází ptát, ten neporozuměl Poselství, ten nepátral v něm dost hluboko a opravdově. A ten to také se svým **hledáním** nemyslí vážně. Nenamáhá se **tak**, jak by měl, aby mu mohlo být pomoheno. Proto také musí marně čekat na pomoc.

Vy, kteří si říkáte hledající, vezměte si to k srdci! Najdete v tom pro čílost svého ducha měřítko, které vás nemůže zmýlit.

Tázati se jest jen pohodlnost těch, kteří sami mají Poselství v rukou. Takový člověk nehýbá se dostatečně, jinak by se neměl nač tázat.

Hledáte-li, tedy **musíte** nalézt, co pro sebe potřebujete! Ale hledat, tedy namáhat se, musíte už sami.

A v námaze najdete již **duchovní prožití**, kterého potřebujete, chcete-li mít pro sebe užitek z mého Slova! Neboť kdybych vám také všechny vaše otázky ustavičně objasňoval, kdybych každého člověka učil sto let, nemohl by mít z toho užitek, poněvadž by pak přesto nic **neprožil!**

V trvalém usilování kupředu, v dychtivosti vědění, nemůže dosáhnouti prožití toho, co se učí! Každé naučené slovo musí se nejdříve stát činem! Pouze v činnosti, i když je to jen duchovní, může každou jednotlivost učinit svým vlastnictvím.

Z tohoto důvodu nemá smyslu chtít ode mne slyšet stále nové a nové. Řekl jsem již dost, tak mnoho, že celé vaše pozemské bytí nestačí k tomu, abyste to, co bylo řečeno, také v sobě uskutečnili, tím méně **zevně!**

Jedněte přece nejdříve podle toho, co jsem vám **až dosud** řekl! To se však zdráháte, domnívájce se, že chcete nejdříve

zvědět mnohem víc, možno-li **všechno**, dřív než učiníte sami skutečný začátek.

Při tom máte vždy co dělat, abyste tomu novému porozuměli. K prožití toho, co bylo již řečeno, nezbývá vám čas. A tak zameškáváte **všechno**!

Zanechte této honby po novém; vždyť můžete začít jen s **malým**, chcete-li všechno splnit tak, jak to **musí** být.

V tomto celém stvoření není žádného splnění bez začátku! Teprve za tímto začátkem následuje stálý vzrůst, který žene do květu a plodů, které opět v sobě nesou nové bytí.

Tak, jak se vy **nyň**í jevíte, může se vám stát jako pozemskému tělu, které musí zlenivět, je-li **přesyceno**! Jinak to není ani možné. Jen svěže začít, pokorně, a **pak** teprve zvolna, ale jistě kupředu ve vědění!

Jinak nedosáhnete ničeho, poněvadž **všechno**, co je v Poselství, je pro pozemské lidstvo nové, i když se vám v něm zdá být mnohé známé. Avšak **vypadá** to jen tak, poněvadž se to snažíte obcházet příliš povrchně.

Jestliže to **správně** pozorujete v horlivém snažení čilého ducha, je vám to **nové**!

Hněte se jen **sami** a nechodte hned s otázkami o tom, co vám překáží a co vás tíží a čím toho času trpíte. Přijměte nejdříve správně mé **Slovo**, snažte se je v sobě **prožít**, pak se jistě všechno obrátí!

Proto se ostře pozorujte, dívejte se před sebe, abyste byli

schopni ve službě odložit sklon k sobeckým přáním, čehož přirozeně dosáhnete teprve tehdy, když dokážete poznati tuto pro vás osudnou chybu.

Není to těžké, jakmile se pozorujete ze stanoviska slova Poselství s neúprosností, již každý vážně hledající a po světlých výšinách toužící **musí sám** použít **proti sobě**, myslí-li své hledání a své usilování také opravdově.

To je ten první nejtěžší krok; neboť ve splnění pak všechny ostatní budou lehčí. Spojte sílu s odvahou a učiňte tento první krok, pak najdete pomoc všude, aniž byste museli o ni ještě zvlášť prosit.

Pak poznáte, že máte svému Bohu vzdávati jen dík a vždy opět jen dík, zatím co všechny prosby stanou se samy sebou bezpředmětné.

Jděte a jednejte tak, aby mezi vámi brzy zavládl mír a radost.